

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/331/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3612206682
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3612206682.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

V. súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a sudcov JUDr. Gabriely Janáčkovej a Mgr. Zuzany Holúbkovej vo veci žalobcu: U. J., nar. XX.X.XXXX, bytom F., T. XXX/X, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, spol. s r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, zastúpeného WERNER & Co. s.r.o., so sídlom v Bratislave, Stromová 54/A, o zrušenie rozhodcovského rozsudku a iné, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 21.1.2016 č. k. 3C/134/2012-188, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zrušení rozhodcovského rozsudku potvrdzuje.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch o určení neplatnosti rozhodcovskej doložky a určení neplatnosti úverovej zmluvy mení tak, že žalobu v tejto časti zamietá.
- III. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie a vo výroku o trovách konania ruší a v tejto časti vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zrušil rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom sp. zn. SR 12279/11 zo dňa 02.10.2012 a samostatnými výrokmi určil, neprijateľnosť rozhodcovskej doložky a úverovej zmluvy, a uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 381 eur. V časti o nároku na zaplatenie finančného zadosťučinenia žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. K dôvodom súd prvej inštancie uviedol, že rozhodcovská doložka je neplatná, pretože nebola individuálne dojednaná, ide o typovú zmluvu používanú veriteľom vo veľkom počte prípadov a bola podpísaná v čase zníženej bdelosti dlžníka - žalobcu. Takáto rozhodcovská doložka je neprijateľná a nekalá podmienka a zakladá faktickú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, čo je v rozpore s ust. § 53 ods. 1 Obč. zák. Je teda neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. r/ Obč. zák. Vzhľadom na neplatnosť rozhodcovskej doložky bolo potrebné zrušiť rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 12279/2011 vydaný 02.10.2012. Ďalej súd prvej inštancie považoval za neplatnú Zmluvu o úvere uzavretá medzi účastníkmi s poukazom na § 39 Obč. zák., pretože ide o neplatný právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Všeobecné podmienky poskytnutia úveru obsahujú viacero neprijateľných podmienok uvedených v návrhu a spomenutých v odôvodnení rozsudku týkajúceho sa samotných dôvodov podania návrhu. Súd prvej inštancie tiež poukázal, že úver bol poskytnutý za neprimerane vysokú odplatu a žalobca bol spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Súčasne mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobcovi bol poskytnutý spotrebiteľský úver 800,- € a on uhradil na úvere sumu 1.181,- €. Úver teda preplatil o 381,- €. Nakoľko úverová zmluva je neplatná a strany sú povinné vrátiť si vzájomné plnenie, na strane žalovaného preplatok požičanej sumy 381,- €

predstavuje bezdôvodné obohatenie v uvedenej výške, ktoré je žalovaný povinný vydať žalobcovi, keďže sa na jeho úkor obohatil. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 500,- € súd prvej inštancie zamietol, pretože žalobca nepreukázal neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti zo strany odporcu a hlavne sám si spôsobil to, že došlo k uzavretiu úverovej zmluvy, keďže on sám zo svojej iniciatívy žiadal o poskytnutie úveru a súhlasil s poskytnutím úveru, čo potvrdil uzavretím úverovej zmluvy. O trovách konania rozhodol podľa vtedy platného § 142 ods. 2 O.s.p.

2. Proti rozsudku, a to do všetkých výrokov s výnimkou zamietnutia náhrady nemajetkovej ujmy podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol jeho zrušenie a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie. V odvolaní uviedol, že postupom okresného súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom nevysporiadaním sa s významnými tvrdeniami žalovaného a výsluchom žalobcu mimo pojednávania. K rozhodnutiu o zrušení rozhodcovského rozsudku uviedol, že je nepochybné, že rozhodcovská zmluva, dohodnutá medzi žalobcom a žalovaným, je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou na samostatnej listine a nie je to nijaká rozhodcovská doložka, ktorá by bola neprehľadne umiestnená v rámci iného textu, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve, ktorá je pre spotrebiteľa nevýhradná, nebude (podľa odbornej literatúry) dotknutá ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. Žalobca má teda kedykoľvek právo sa slobodne rozhodnúť, na ktorom orgáne uplatní svoje právo. Dôležitým je, či zmluva v čase jej uzavretia sama osebe umožňuje, alebo neumožňuje spotrebiteľovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Nie je dôležité, čo sa môže stať v budúcnosti. Zdôraznil, že možnosť mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru vyplýva jednoznačne z ust. § 4 ods. 2 písm. r) zákona o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 258/2001 Z. z.), ako aj aktuálne účinného ust. § 9 ods. 2 písm. v) zákona o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (zákon č. 129/2010 Z. z. v znení zákona č. 394/2011 Z. z.). Rovnaký záver vyplýva aj z aktuálne účinnej smernice č. 2005/48/ES o spotrebiteľskom úvere, ako aj zo záverov odbornej literatúry. Zásadná prípustnosť rozhodcovskej doložky v spotrebiteľských sporoch bola priznaná tiež viacerými rozhodnutiami všeobecných súdov Českej republiky (napr. rozsudok Vrchného súdu v Olomouci zo dňa 12.02.2011, sp. zn. 12Cmo 13/2010, rozsudkom Krajského súdu v Hradci Králové zo dňa 01.03.2011, sp. zn. 19Co 481/2010 a iné). S ohľadom na právne závery, vychádzajúce z odbornej literatúry, uviedol, že rozhodcovskú doložku nemožno automaticky považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. V prípadoch, ak sa spotrebiteľovi popri všeobecných obchodných podmienkach predloží rozhodcovská doložka, zmluva s jasným obsahom, uvedená na samostatnej listine, tvoriacej neoddeliteľnú súčasť zmluvy, s ktorou bol spotrebiteľ ako zmluvná strana riadne oboznámený, nejde o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Veriteľ v danom prípade používa tzv. alternatívne doložky/rozhodcovskú zmluvu. V týchto uvádza, že vzniknuté spory sa budú rozhodovať pred Stálym rozhodcovským súdom alebo pred všeobecným súdom. Takéto znenie doložky o rozhodovaní sporov vylučuje vo vzťahu k spotrebiteľovi možnosť vzniesenia námietky neprijateľnej zmluvnej podmienky, lebo spotrebiteľ nie je nútený pri riešení sporu podrobiť sa rozhodovaniu rozhodcovského súdu, ak tak nechce, ale má na výber medzi všeobecným a rozhodcovským súdom. Žalovaný nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie o neplatnosti úverovej zmluvy a povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie. V tejto súvislosti uviedol, že v prípade zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. bude v konaní pokračovať súd v zmysle § 40 ods. 1 citovaného zákona. V takomto bezprostredne nadväzujúcom v konaní sa súd bude zaoberať platnosťou úverovej zmluvy a nárokmi z toho vyplývajúcimi. Takéto nároky súd v základnom konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku nemôže posudzovať, pretože sa zaoberá iba rozhodcovským konaním. Na určenie neplatnosti zmluvy o úvere teda nie naliehavý právny záujem a zároveň sú tieto nároky o určenie neplatnosti nadbytočné a so základným konaním nesúvisiace. Súd v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku nemôže posudzovať platnosť úverovej zmluvy, pretože by prejudikoval to, o čo sa bude konať následne medzi rovnakými účastníkmi v opačnom procesnom postavení po prípadnom právoplatnom rozhodnutí o zrušení rozhodcovského rozsudku.

3. Žalobca a vedľajší účastník vystupujúci do 30.06.2016 na jeho strane žiadali napadnuté rozhodnutie potvrdiť ako vecne správne.

4. Odvolací súd preskúmal vec podľa § 378 a násl. CSP, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku o zrušení rozhodcovského rozsudku potvrdiť podľa § 387 CSP, vo výrokoch o určenie neplatnosti rozhodcovskej doložky a neplatnosti úverovej zmluvy zmeniť podľa § 388 CSP a vo výroku o povinnosti zaplatiť 381 eur zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP.

5. V prvom rade odvolací súd nepovažoval za dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia skutočnosť, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal všetkým pre vec významnými tvrdeniami žalovaného, pretože podľa § 387 ods. 3 CSP sa s takýmito tvrdeniami musí zaoberať odvolací súd. V zmysle uvedeného tak odvolací súd vo vzťahu k výroku o zrušení rozhodcovského rozsudku ďalej uvádza:

6. Podľa § 40 ods. 1 písm. c) a j) zákona o rozhodcovskom konaní, v znení účinnom do 31.12.2014, účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy, a tiež v prípade, ak pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa.

7. So záverom o dôvodnosti zrušenia rozhodcovského rozsudku odvolací súd súhlasí a tento je v súlade s konštantnou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu týkajúcej sa priamo žalovaného (napr. sp. zn. 19Co/357/2016 z 23.02.2017, 6Co/160/2017 z 14.08.2017 a ďalšie principiálne totožné rozhodnutia vo veciach žalovaného). Odvolací súd nenachádza dôvod odchýliť sa od tejto rozhodovacej praxe a s odkazom na ňu uvádza, že pokiaľ v danej spotrebiteľskej veci (skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľskú vec medzi stranami sporu nie je sporná), bol vydaný rozhodcovský rozsudok - Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, sp. zn. SR 12279/11 zo dňa 02.12.2012, ktorý je v rozpore so zákonom, keďže rozhodcovská zmluva, na ktorej bola založená právomoc rozhodcovského súdu, bola uzatvorená neplatne, možno súhlasiť s tým, že nedostatok právomoci rozhodcovského súdu, odvíjajúci sa od neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, má v spotrebiteľskej veci za následok jednak tzv. materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku a jednak zakladá právo súdu rozhodnúť, že rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní sa zrušuje. Takouto interpretáciou totiž možno dosiahnuť ochranu práv spotrebiteľa.

8. Podľa zákona o rozhodcovskom konaní (v znení do 31.12.2014) doručený rozhodcovský rozsudok má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Nemožno totiž prehliadnuť, že v prípade nevydaného poverenia, rozhodcovský rozsudok zostáva naďalej v platnosti a oprávnený má tak ďalej možnosť disponovať rozhodcovským rozsudkom ako exekučným titulom a len v predmetom konaní, ak návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku súd vyhovie, stráca rozhodcovský rozsudok platnosť exekučného titulu. Pokiaľ exekučný súd nevydal poverenie na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku, pre absolútnu neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (viď napr. uznesenie Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 59Er/1122/2015 zo dňa 02.09.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 16CoE/308/2016 zo dňa 21.02.2016 vo veci oprávneného Pohotovosť, s.r.o. proti povinnému U. Krškovi, o vymoženie 238,99 eur s prísl.) nie je legitímne očakávať, že súd v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku pri posudzovaní rovnakých kritérií vlastností rozhodcovského rozsudku dospeje k inému právnomu záveru o platnosti rozhodcovskej zmluvy.

9. K samotnému záveru súdu prvej inštancie v súvislosti s rozhodcovskou zmluvou - jej platnosťou - je s ohľadom na odvolacie námietky potrebné uviesť, že v danom prípade mal súd prvej inštancie dostatok skutkových podkladov, z ktorých mohol získať podklady pre svoje skutkové a právne závery. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, s ktorým sa možno stotožniť, že rozhodcovská zmluva nebola so žalobcom individuálne dojednaná, neboli individuálne dojednané podmienky rozhodcovského konania. Aj keď v danom prípade bola rozhodcovská zmluva uzatvorená na samostatnej listine a účastníci zmluvy ju uzatvorili slobodne, nemožno prehliadnuť, že rozhodcovská zmluva bola spísaná na predpísanom tlačive, formulárovým spôsobom, ktorého obsah nemohol spotrebiteľ ovplyvniť a bol nútený sa jeho obsahu podriaďiť. Odvolací súd nevidí v danom prípade dôvod odkloniť sa už od ustálenej súdnej praxe, že kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku, je stav, že zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad. Súdna kontrola totiž dopadá aj na stav, že zmluvný vzťah bol vyjadrený v samostatných listinách. Niet dôvod vylúčiť súdnu kontrolu formulárovej zmluvy len preto, že je na samostatnej listine a nebola hodnoverne preukázaná vôľa spotrebiteľa individuálne vyjednať, aby prípadné spory riešil rozhodca. Podstatou individuálne nevyjednanej zmluvnej klauzuly je skutočnosť, že bola vopred dodávateľom naformulovaná, bez možnosti zmeniť jej obsah.

10. Podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy, za neprijateľné podmienky, uvedené v spotrebiteľskej zmluve, sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

11. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky, upravené v spotrebiteľských zmluvách, sú neplatné.

12. Ak je dojednaná podmienka, ukladajúca spotrebiteľovi povinnosť podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, vyvolanému dodávateľom, je pre jej neprijateľnosť rozhodcovská zmluva neplatná a v rozhodcovskom konaní takto uplatnený nárok rozhodcovským súdom vôbec nemal byť prejednaný a rozhodnutý. Pokiaľ odvolateľ v odvolaní poukázal na to, že rozhodcovská zmluva zakladá pre žalobcu právo výberu súdu (rozhodcovského alebo všeobecného), možno súhlasiť s jeho argumentáciou, že predmetná rozhodcovská zmluva umožňuje, aby sa dlžník v spore s veriteľom obrátil aj na všeobecný súd, avšak nemožno opomenúť, že jeho právo je dané iba do doby, kým nepodá veriteľ návrh na prejednanie sporu na rozhodcovský súd. Voľba súdu sa tak pre spotrebiteľa stáva iluzórnou, pretože v prípade spotrebiteľských úverov je to výlučne veriteľ, ktorý rozhodcovské konanie proti spotrebiteľovi iniciuje. Nakoľko predmetná rozhodcovská doložka znemožňuje voľbou spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu pred všeobecným súdom, pokiaľ ho dodávateľ vyvolá ako prvý, je tak založená nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán.

13. Nakoľko predmetnú rozhodcovskú zmluvu bolo potrebné posúdiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá má za následok absolútnu neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, na ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc, dôvodne súd prvej inštancie zrušil namietaný rozhodcovský rozsudok, v dôsledku čoho odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v danom výroku ako vecne správny potvrdil.

14. Za nesprávne však považoval odvolací súd výrok o určení neplatnosti rozhodcovskej doložky a úverovej, pretože na takomto určení nebol daný naliehavý právny záujem vyžadovaný procesným predpisom.

15. Podľa § 80 písm. c) OSP účinného v čase vydania napadnutého rozhodnutia, návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

16. Podľa § 137 písm. c) CSP účinného v čase rozhodnutia odvolacieho súdu, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

17. V zmysle oboch citovaných právnych úprav určovacej žaloby, bola za účinnosti OSP a je aj za súčasnej právnej úpravy civilného procesu, nevyhnutnou podmienkou jej vecného prejednania danosť naliehavého právneho záujmu. Vzhľadom na prakticky totožnú právnu úpravu otázky naliehavého právneho záujmu pri určovacej žalobe je preto možné aj v súčasnosti vychádzať z predchádzajúcej rozhodovacej praxe vzťahujúcej sa k právnej úprave OSP.

18. Otázka naliehavého právneho záujmu na určení v zmysle § 80 písm. c) O.s.p. bola riešená Najvyšším súdom SR aj pri určení neplatnosti úverovej spotrebiteľskej zmluvy. K tejto otázke Najvyšší súd SR v rozhodnutí Cdo/251/2015 zo dňa 16. marca 2016 uviedol: "Určovacie žaloby majú tak podľa

právnej teórie, ako aj záverov rozhodovacej praxe súdov a judikatúry opodstatnenia tam, kde je ešte len stav ohrozenia práva a nie už jeho porušenia. Určovací návrh podľa § 80 písm. c) O.s.p. má charakter preventívnej ochrany práv (nápravy stavu vzniknutého porušením práva sa možno domáhať už pomocou žaloby na plnenie podľa § 80 písm. b) O.s.p.), keď musí existovať stav právnej neistoty navrhovateľa (žalobcu), ktorý má práve určovací návrh (žaloba) odstrániť. Teda naliehavosť právneho záujmu na požadovanom určení, v danom prípade určení neplatnosti predmetných zmlúv, musí spočívať v tom, že by sa ním vyriešili všetky sporné právne otázky medzi účastníkmi konania a vytvorilo by pevný právny základ pre budúce právne vzťahy. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd sa stotožňuje so záverom odvolacieho súdu, že určenie (vyslovenie) neplatnosti úverovej zmluvy (či už celkom alebo čiastočne) by neodstránilo stav právnej neistoty, t.j. nemohlo by zabrániť veriteľovi z tejto zmluvy domáhať sa vrátenia poskytnutého plnenia titulom bezdôvodného obohatenia, t.j. vrátenia toho, čo navrhovateľ podľa zmluvy dostal, resp. čo zaňho plnil niekomu inému (druhej veriteľke). Vyriešiť otázku, t.j. spor, či bolo plnené na existujúci alebo neexistujúci záväzok, možno len v (už prebiehajúcim) konaní o návrhu na plnenie. Takýto záver je namieste bez ohľadu na tvrdenia navrhovateľa o jeho neistote vo vzťahu k otázke či a komu dlhuje, ktorú možno riešiť práve v konaní o plnenie. V danom prípade neistota navrhovateľa nemohla plynúť ani z jeho obavy o strechu nad hlavou tak, ako uzavrel prvostupňový súd, lebo túto mohlo vyvolať len zriadenie záložného práva k predmetnej nehnuteľnosti a jeho výkon".

19. Vychádzajúc zo základu citovaného rozhodnutia, je potrebné konštatovať nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení aj v tomto prípade, pretože otázka, či je úverová zmluva platná môže byť riešená pri posudzovaní nároku na plnenie, kde má praktický dopad v podobe rozhodnutia o právnej povinnosti. Samotné konštatovanie neplatnosti úverovej zmluvy nemá pre žalobcu žiaden praktický význam, a preto nebol na požadovanom určení daný naliehavý právny záujem a krajský súd z uvedeného dôvodu napadnutý výrok o určení neplatnosti úverovej zmluvy zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Rovnako v časti o určení neplatnosti rozhodcovskej doložky, pretože túto otázku súd

vyriešil pri rozhodnutí o zrušení rozhodcovského rozsudku ako predbežnú otázku a ani na jej riešení nie je preto daný naliehavý právny záujem.

20. Ohľadom posledného odvolaním napadnutého výroku o povinnosti zaplatiť 381 eur súd prvej inštancie nezohľadnil ust. § 43 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, podľa ktorého ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov neplatnosti rozhodcovskej zmluvy alebo nemožnosti riešiť predmet sporu v rozhodcovskom konaní, pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe.

21. V zmysle citovaného ustanovenia je po zrušení rozhodcovského rozsudku potrebné posúdiť nielen pôvodný nárok žalovaného, o ktorom bolo rozhodnuté rozhodcovským rozsudkom, ale aj žalobcom uplatnené nároky založené na tvrdení o neplatnosti úverovej zmluvy, ako nároky zo vzájomnej žaloby. Takéto nároky nemožno posudzovať v základnom konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku, pretože v ňom sa súd zaoberá iba otázkou, či sú naplnené žalobou uplatnené dôvody na jeho zrušenie. Aj z tohto dôvodu nie je na určenie neplatnosti zmluvy o úvere daný naliehavý právny záujem a nároky z tejto neplatnosti sú so základným konaním nesúvisiace. O platnosti respektíve neplatnosti úverovej zmluvy ako predbežnej otázky a uplatnených nárokoch z toho vyplývajúcich, bude súd konať v pokračujúcom konaní zmysle citovaného ustanovenia. Vzhľadom na uvedené odvolací súd zrušil napadnutý výrok o uložení povinnosti zaplatiť 381 eur a v tejto časti vrátil vec na ďalšie konanie, v ktorom bude súd prvej inštancie pokračovať v konaní v zmysle citovaného ust. § 43 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z. a rozhodne nielen o nároku uplatnenom žalovaným v pôvodnom rozhodcovskom konaní, ale opätovne aj o vzájomnej žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci (§ 396 ods. 3 CSP).

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať dovolanie za podmienok stanovených v ust. § 419 až § 425 CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.